

Mokesčių reikalu

Šiame „Tarybinio Rokiškio“ numeryje taip pat yra Rokiškio Apskritis Finansų Skyriaus skelbimas — raginimas neatidėliojant sumokėti suėjusių terminų mokesčius liekanas. Tame skelbime minimos ir priemonės, kurių bus imtasi prieš tuos asmenis, kurie priklausančių iš jų mokesčių nesumokės iki š. m. birželio mėn. 30 d. ir kurie sąmoningai vengia mokesčius mokėti. Iš finansų skyriaus skelbimo matosi, kad Rokiškio apskrities mokesčių mokėjimas nėra visiškai tvarkingas ir kad paskirtu laikui nesumokėtų mokesčių sumų išieškojimas bus vykdomas visu įstatymų griežtumu.

Šia proga noriu priminti mokesčių mokėtojams mokesčių prievolę bendrai ir biudžetiniu atžvilgiu.

Kaip žinome, mūsų kraštui vokiškieji okupantai padarė milžiniškus nuostolius, tad kas sugriauta atstatyti ir sunaikinta įgyti reikalingos didelės lėšos. Mūsų 1945 metų valstybiniame biudžete, be kitų pajamų ir išlaidų, yra numatytos atitinkamos pajamos mokesčių pavidale ir paskirtos žymios sumos krašto atstatymui. Taigi, paskirtu laikui nesumokėjimas bet kokių mokesčių gali padaryti spragą valstybiniame biudžete ir tuo pačiu pakenkti mūsų pačių gerovei.

Gal ne vienas valstietis mano, kad dabar karo mokesčio tik jau nereikia mokėti, — juk karas pasibaigė, arba gal tikisi nuo šio mokesčio atleidimo ir už 1945 metus, kaip kad buvo padaryta už 1944 metus. Į tai

tenka atsakyti, kad 1944 metais Lietuvos TSR savo biudžeto neturėjo ir reikiamas išlaidoms lėšas gaudavo iš TSRS Vyriausybės, dėl to ir buvo galima už 1944 metus nuo karo mokesčio valstiečius atleisti. Šiems 1945 metams, kaip minėta, jau yra sudarytas Lietuvos TSR atskiras biudžetas, ir jis paruoštas dar karui vykstant, tad nuo karo mokesčio už 1945 metus atleidimas ne tik kad negalimas, bet jo laikui nesumokėjimas taip pat sudaro spragą valstybiniame biudžete ir trukdo planingą pajamų išlaidoms paskirstymą.

Apie viengungių — mažaseminių mokesčių pasakytina, kad šio mokesčio nėra viena kapeika neskirama kitur, kaip tik daugiavaikėms ir vienišoms motinoms mokėti. Pagal TSRS Aukščiausios Tarybos Prezidiumo 1944. VII. 8 d. įsaką ir TSRS Finansų Liaudies Komisaro 1944. VIII. 21 d. įsakymą, Lietuvos TSR Finansų Liaudies Komisariatai yra sudaryta Valstybinis Pašalų Daugiavaikėms ir Vienišoms Motinoms Valdyba, kuri savo ruožtu yra įsteigusi prie visų apskričių ir miestų finansų skyrius valstybinių pašalpų daugiavaikėms ir vienišoms motinoms skyrus. Per tuos skyrius jau tikstantiems daugiavaikių ir vienišų motinų yra paskirtos atitinkamos ir išmokamos vienkartinės ir nuolatinės valstybinės pašalpos.

Rokiškio apskrityje tik šiais metais įsteigtas minėtų pašalpų skyrius jau yra paskyręs 23 vienkartinės ir 33 nuolatinės pašalpas ir išmokėjęs daugiavaikėms ir vienišoms motinoms skyrus.

kėms ir vienišoms motinoms valstybinių pašalpų bendroje sumoje 110 000 rublių. Gauti, bet dar neišspėję, prašymų yra 11, ir kiekvieną dieną pašalpinių prašymų skaičius didėja. Tad ir šio mokesčio paskirtu laikui nesumokėjimas sudaro nedidelį valstybiniame biudžete ir trukdo daugiavaikėms ir vienišoms motinoms normalų pašalpų išmokėjimą.

Žemės ūkio mokesčių turi mokėti kiekvienas valstietis, kurio metinės pajamos iš žemės ūkio viršija 2000 rublių, kaip kad moka pajamų mokesčių darbininkai ir tarnautojai, amatininkai, prekybininkai ir kiti laisvos profesijos asmenys, — nuo savo turimų pajamų. Žemės ūkio mokesčio Rokiškio apskrityje mokamas gana gerai. Jo yra sumokėta apie 95 %.

Į mokesčių mokėjimą kiekvienas visų rūšių mokesčių mokėtojas turėtų atkreipti savo dėmesį ir pasistengti laikui sumokėti visus jam paskirtus mokesčius, nelaukdamas, kol bus byla perduota Liaudies Teismui. O mokesčius vis tiek reikės sumokėti — ne šiandien, tai rytoj.

Laiku sumokėję valdžios uždedamą piniginę prievolę, kiekvienas sąžiningas mokesčių mokėtojas su pasididžiavimu visur ir visuomet galės pasakyti: „Sunkiu valstybės atstatymo laikui sąžiningai atlikdavau visas valdžios uždedamas priekoles, tame skaičiuje ir mokesčių prievolę, ir tuo, kaip ir dera geram piliečiui, prisidėjau prie atstatymo mūsų krašto darbų“.

krupščiai paruoštas. O taip pat buvo kruopščiai parinkta vieta, kur jis galėtų pasislėpti. Mažai patikimas dalykas yra, kad savo slapstymuisi Hitleris būtų pasirinkęs tarybinę, okupacijos zoną. Hitleris niekino „nusmukusias“ vakarų demokratijas, bet jis galėjo mėginti bėgti į Vakarų.

Kur Hitleris bebūtų pabėgęs, jis turėjo pabėgti į punktą, esantį nuo Berlyno lėktuvų veikimo radijuse. Labiausiai patikėtina yra, kad tai Ispanija. Žinoma yra, kad vokiečių bėgliai vyko į Ispaniją, galimas dalykas, tikslu organizuoti Hitlerio pabėgimą. Yra žinoma, kad Franko yra daug skolingas Hitleriui už tai, kad Hitleris padėjo įvesti Franko valdžią Ispanijoje. Galimas dalykas, Franko nesiryš suteikti Hitleriui atvirą prieglobstį, bet jis, galimas dalykas, nori padėti Hitleriui pabėgti. Žmogaus, kuriam, kaip atvirai pareiškė Franko, jis turi būti dėkingas už savo dabartinę padėtį, viešas nuteisimas ir mirties bausmės įvykdymas nesutvirtintų Franko pozicijos tiek ispanų tautos, tiek viso pasaulio akyse. Yra visiškai galima ispanų laivais nuvykti į Pietų Ameriką. Taip pat visiškai gali-

ma lėktuvu nuvykti į Ispanijos koloniją Rio-de-Oro ir iš ten vykti toliau laivu. Pagaliau, lima lėktuvu išskristi iš Rio Oro į Braziliją ir iš ten į gėtiną. Šiam tikslui galėtų taip pat panaudoti povandeninius laivus.

Toliau Eriotas pareiškė, kad anglai ir amerikiečiai neignoruoti panašių Hitlerio planų galimumų, o taip pat imtis visų priemonių jam išvengti. „Anglai ir amerikiečiai turi panaudoti visas priemones, kad išvengtų Hitlerio užmojų. Anglai arba amerikiečiai turi nesvyruodami daryti Franko savo pozicijos klausimu. Jei tai bus reikalinga, anglai ir amerikiečiai turi ginkluotų jėgų pavarčiusi pagalba sunaikinti Franko režimą tuo tikslu, kad Hitleris negalėtų slapstytis Ispanijoje. Jis būtų anglių ir amerikiečių vežamas į Ameriką, kur jis būtų visiškai pateisinamas. Anglai ir amerikiečiai turi paskatinti jėgų Europoje patalinti žygį ir todėl jie turi būti be didelio, sekdami karais mis Hitlerio pėdomis. Jie taip pat iširti galimumus Hitlerio pabėgimą į Patagoniją, jis nebus draugingas atžvilgiu, kurių siekia sąjungininkai“.

Klaidų atitaisymas

Praėjusio numerio straipsnyje „Jie pirmieji gavo valstybinius žemės paskyrimo aktus“ įsibrovė klaida šime sakinyje: „...iki 1940 m. smulkių ūkių, nuo 1 iki 30 590.“

iki ha dydžio, Rokiškio apskrityje buvo 5283, kurie bendrai sudarė 3590 ha žemės...“ Ši klaida 3590 yra klaidingas. Turėtų būti 30 590. Redaktorius

S K E L B I M A I

Rokiškio Apskritis Finansų Skyrius skelbia, kad valstiečiai, kurie iki šiol nėra atlikę mokesčių prievolių, t. y. nėra sumokėję žemės ūkio, karo ir viengungių mažaseminių mokesčių, — privalo žemės mokesčius įmokėti savo Valstybės Mokesčių Inspektoriams už praėjusius terminus neatidėliojant ir ne vėliau š. m. birželio mėn. 30 d.

Drauge finansų škyrius perspėja, kad iš nesumokėjusių iki nurodyto laiko asmenų minėti mokesčiai bus išskomi priverstina tvarka, aprašant jų gyvulių ir kitą turą, o sąmoningai mokesčių nemokantį asmenį bus patraukti teismo atsakomybėn, dėl

to teks daugiau turėti išlaidų ir kitų nemalonių.

Rokiškio Apskritis finansų skyrius

Kis „Linai“ Rokiškio linų pirkėjų praneša valstiečių žiniui, kad gautas paskyrimo Nr. 229,230,231 m. m. vilninių medžiagų (skarėlių ir siūlų) 3083,000 rb. sumoje, ir bus premijomis visi valstiečiai — linų statytojai.

Valstiečiai prašomi pagyventi linų statymą ir linų supirkimo punktą Rokiškyje, Nepriklausomybės a. Nr. 18, o taip pat į Obelių linų priemonių punktą.

Linų pirkyklos Konton, Rokiškis, Vilniaus u.

Žurnalistas Eriotas apie reikalingumą organizuoti Hitlerio ieškojimą

NIU JORKAS, birželio 12 d. (Tass). „Niu-Jork Herald Tribune“ išspausdino Erioto straipsnį, kuriame komentuojamas draugo Žukovo nurodymas, jog anglams ir amerikiečiams vertėtų imtis tyrinėti, kur yra šiuo metu Hitleris. Eriotas ragina

anglus ir amerikiečius rimtai imtis šio reikalo ir neduoti galimumo Hitleriui išsigelbėti su Ispanijos ir Argentinos pagalba. Pabrėždamas Tarybų Sąjungos pareiškimo, kad Hitleris šiuo metu yra už tarybinės okupacinės zonos ribų, tikroviškumą

ir todėl tenka manyti, kad jam pasisekė pabėgti. Eriotas mano, kad Hitleris pabėgo į Vakarų valstybių okupacijos zoną, kur jis tikėjosi didesniu galimumu užtikrinti sau saugumą.

Jeigu Hitleris pabėgo iš Berlyno, tai jo pabėgimas buvo

Ir vėl laiku egzaminus

Ir vėl, ir vėl laiku egzaminus... Klek čia jausmo, kiek pergyvenimų. Aplink mane mano draugai, draugės, su kuriais buvo progos taip linksmai praleisti visą žiemą, kartu mokytis, pamilti vieniems kitus. Mano mokytojai šiandien tokie rimti, geri. Jie žiūri į išaugintą, išbradintą derlių — mokinius ir jaučiasi laimingi atlikto darbu.

Aš sėdžiu klaseje. Egzaminų nuotaika. Kazkas lyg neaišku, nežinoma, baisu ir, tik priėjus prie stalo išdėstyti savo mokslo žinių, kad daugiau užsitarčiau atlyginimą už metinį vargą, viskas, kas nežinoma, lieka žinoma, kas neaišku — aišku.

Kiekvieną kartą, kai sulaukiu pavarasio, dangus nusigirdina, dienos pasidaro šiltos, pakelešė, patvorėse ir soduose kvepia alyvos, mano nuotaika pasidaro tikra egzamininė! Tada aš vėl prisimenu savo ugningą, širdies veržimąsi į mokslo, — vien į mokslo!

Aš prisimenu, kaip laikėme keturių skyrių egzaminus. Tai turėjo būti pirmieji ir paskutiniai mano egzaminai. Kapitulinėje Lietuvoje visi jaunuoliai turėjo mokytis iki 14 metų amžiaus ir baigti keturius pradžios

mokyklos skyrius, ir tik paaukštesiems, likimo pamiltiesiems buvo atviras kelias į aukštesnį mokslo, buvo atviros durys į laimingą gyvenimą ir... karjerą.

Nors aš nebuvau pašauktas į šitas laimingųjų eiles — mano tėvai buvo mažaisiais valstiečiai ant septynių hektarėlių prastos žemės — bet mokslo man buvo didžiuliu dalyku ir pasiryžau jį siekti. Ypač tada, kai sužinojau, kad keturių skyrių egzaminus išlaikiau patį geruoju mokiniu, pasiryžau visa siela atsiduoti mokslui.

Bet mano mokslo buvo tik svajonė. Veltui per vasaras galvodavau ir svajodavau apie mokyklą, o kai ateidavo ruduo, ir daugybė buočių sūnų ir dukrų sėsdavosi į mokyklos suolo, aš turėdavau visų paliktas ganyti karves, kėsti rudenio darbas, padėti save neturintiems tėveliams. Kiekvieną rudeni, kai matydavau savo neturtą ir bejėgiškumą siekti mokslo, mano širdyje mokslo troškimas keldavo širdgėlą iki ašarų. Tada aš svajodavau apie fantastišką įvykius, kurie galėtų atverti man duris į mokslo.

Įvyko. Mano svajonės, mano fantazijos virto realybe. Įvyko

labai paprastai, bet kartu netikėtai, staiga. Kai 1940 m. liudis, nepakęsdama dirbančiųjų išnaudojimo, nuvertė smetoninį režimą ir įsiūję ir Tarybų Sąjungos tautų šeimą, prasidėjo naujas gyvenimas, atsiskleidė nauji akiračiai. Iš Tarybų valdžios kiekvieną momentą galėjai laukti vis naujų, džiuginančių netikėtumų. Ir taip vieną dieną, bėgdamas karves, mano draugai man pasakė, kad gretimame kaime įsikuria penko skyriaus mokykla. Neįsipažinčiau, kokių džiaugsmu sutikau šią žinią, koks aš tada buvau laimingas, tik pasakysiu, kad netrukus įstojau į minėtą mokyklą. Mano svajonės išsipildė — aš vėl tapau mokiniu. Visus mokslo metus buvau dėkingas Tarybų valdžiai, kad ji atvėrė duris į mokslo. Lankiau mokyklą, o pavasarį išlaikiau egzaminus, aiškiai matydamas, kad Tarybų valdžia suteiks galimybių ir toliau mokytis. Mokyklos vedėjas išleistuvių dieną pasakė, kad mūsų mokykla bus praplėsta, ir kitiems mokslo metams bus šeštasis, o toliau dar aukštesnės skyrius.

Bet garbėtroškos plėšrieji Vakarų kaimynai vokiečiai visas mano geras viltis pavertė niekais. Kaip viesulas, kaip audra puolė plėšrieji vokiečiai banditai mūsų kraštą, sugriovė mūsų ramų gyvenimą, sutrukdė pra-

dėtą tarybinį darbą, o mano tikėjimą apie laisvą mokslo pavertė niekais. Vokiečių okupacijos metu tik dideliu vargu galėjau lankyti šeštąjį skyrių ir visą laiką buvau persekiojamas nežinia už ką. O kaip buvo sunku tylomis kėsti visos neteisybės ir skriaudos, kurias darė vokiečiai okupantai mūsų tautai!

Tik ir pavasarį, kai pergalingoji Raudonoji Armija sudavė žmogžudiskam vokiečių Wehrmachtui keletą mirtinų smūgių, visi mūsų tautos pardavikai — vokiečių tarnai kiek apribo, nes pamatė, kad vokiečių stobris, ant kurio jie taip drąsiai statė savo planus, gali labai lengvai griūti. Ir tuos patius mokytojus kartą girdejau kalbant:

— Kai pažiūriu į žemėlapi — tokia didelė Rusija. Vargu ar įveiks ją vokiečiai, kai jie iki paskutinio ginasi.

Kaip balzamas glostė mano širdį tokie žodžiai. Jei jau ir prisiplakėliai nebesistitiki Vokietija, tai mes galime tvirtai tikėti ateitimi.

Daugiau kaip trejus metus vokiečiai kankino mūsų šalį, virš trijų metų Tarybų Lietuvos liaudis buvo paversta. Ir štai, 1944 m. vasarą pergalingoji Raudonoji Armija, be pasigailejimo, nuo triuškindama vokiškuosius grobikus, išvadavo mūsų tėvy-

nę iš žiauriųjų okupantų jungė. Vėl atgavome visas teises, kurias vokiečiai buvo iš mūsų atėmę.

Dabar vėl atsikūrusioj Tarybų Lietuvoj aš jau beveik suaugęs žmogus, gerai apsisiravęs patyrimu ir turįs truputį mokslo žinių. Dabar aš su kitais Tarybų Lietuvos piliečiais prisidedu prie Tarybų Lietuvos atstatymo. Manau, kad mano darbai bent mažą dalelę prisideda prie užgydymo tų žaizdų, kurias vokiečiai vandalai padarė mūsų tėvynei. Kaip džiugu, kad aš ir dabar, dirbdamas giliu gilintį savo mokslo žinias suaugusių mokykloje — Rokiškio suaugusių progimnazijoje, kad aš, nežinantis visų sunkumų, Tarybų valdžios pagalba galu siekti mano trokštamojo mokslo.

Jau pasibaigė mokslo metai, Egzaminai. Truputį sunkoka — egzaminams negalėjau tinkamai pasiruošti, bet pasistengsiau, manau juos išlaikyti ir žengti viena pakopa aukščiau mokslo laiptais. Dabar į mokslo turu tikrą teisę ir žinau, kad kaip šiemet, taip lygiai kas pavasarį galėsiu lankyti egzaminus, galešiu mokytis ir pasiekti mano trokštamą tikslą, galėsiu įvykdyti savo didžiųjų svajonę, savo idėją — tapti naudingą tarybiniam kraštui.

Napoleonas Narkūnas,